

ΕΤΟΣ 52ον

1 Αυγούστου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 31 (2670)

Η ΑΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

«Ὁλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;»

Πολλές φορές, ὡς ἄνθρωποι, ὀλιγοπιστοῦμε. Πνεῦμα φόβου διαταράσσει τὴν ἐσωτερικὴ εἰρήνην τῆς ψυχῆς μας, ὅπως στὸ Εὐαγγέλιο σήμερα τὸν Ἀπόστολο Πέτρο. Κάποιες φορές, πού ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ δοκιμασθοῦμε, ἴσως νὰ ἔχουμε ἠλοιοσμούς ἀμφιβολίας καὶ ὀλιγοπιστίας. Οἱ δοκιμασίες καὶ οἱ δυσκολίες πού μᾶς συμβαίνουν μᾶς κάνουν νὰ αἰσθανόμαστε ὅτι εἴμαστε στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπιστρέψουμε. Ἡ ἀβυσσὸς αὐτὴ εἶναι τὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας καὶ ὁ φόβος τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ θανάτου.

Ἡ ζωὴ τῆς προσευχῆς

Μόνον ἡ ἐνέργεια τῆς «ἀγιασμένης ἀπεληπισίας», ἡ προσευχή, ἡ ἐπὶ κλήση τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου, αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ κραυγὴ τῆς καρδιᾶς μας, θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ ξεπεράσουμε αὐτὴ τὴ ζοφώδη κατάσταση.

Ἡ προσευχή μᾶς ἐφοδιάζει μὲ μιὰ πείρα πνευματικῆς ἐλευθερίας. Ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία εἶναι ἡ ὑψιστὴ χάρις. Καὶ εἶναι σημαντικό νὰ τονίσουμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ δική του ἐλεύθερη βούληση καθορίζει τὸν ἑαυτό του σὲ ὅλη τὴν αἰωνιότητα. Ὁ Χριστὸς δὲ βιάζει τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Δέν καταργεῖ τὸ αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ ἀφήνει ὅλα στὴ δική μας θέληση.

Ἡ εἴσοδος μας στὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ

Μὲ τὴν προσευχή εἰσερχόμαστε στὴ Θεία ζωὴ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ προσευχή δέν εἶναι αἴτηση γιὰ παροχές, δέν εἶναι τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο μετατρέπουμε τὸ Θεὸ ὅς ἐ ὑπηρετὴ καὶ Τοῦ ζητᾶμε νὰ σπεύσει νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ θελήματά μας. Εἶναι τραγικὸ νὰ λέμε στὸ Θεὸ τί νὰ μᾶς δώσει, γιατί ὅταν τὸ κάνουμε αὐτὸ ὑπαινισσόμαστε, ὅτι ξέρουμε ἐμεῖς κάτι πού Ἐκεῖνος δὲ γνωρίζει καὶ ὅτι ἐπομένως εἴμαστε σοφότεροι ἀπὸ Ἐκεῖνον.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιδ' 22-34)

«Ἐγώ εἰμι· μή φοβεῖσθε»

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὁψίας δὲ γενομένης, μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασιανίζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες· Ὅτι φάντασμα ἔστι· καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν· Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Θαρσεῖτε· ἐγώ εἰμι· μή φοβεῖσθε. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σέ· ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος, περιπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα, ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρόν, ἐφοβήθη· καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι, ἔκραξε, λέγων· Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὁλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶ. Καὶ διαπεράσαντες, ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

Πραγματική προσευχή είναι νά μή ζητᾶ ὁ ἄνθρωπος τίποτε ἄλλο παρά μόνο Αὐτόν τόν ἴδιο τό Θεό, τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί τή δικαιοσύνη Αὐτοῦ, καί ὅλα τά ἄλλα πού ἔχουμε πραγματικά ἀνάγκη θά μᾶς δοθοῦν χωρὶς νά τά ζητήσουμε. «Πάτερ, ...πλήν μή τό θέλημά μου, ἀλλᾶ τό σόν γινέσθω» (Λουκ. 22,43). Αὐτός ἄς εἶναι ὁ τελευταῖος λόγος σέ κάθε μας προσευχή.

Στήν προσευχή μας δέν χρειάζονται πολλὰ λόγια, ἀλλᾶ λίγα καί ἀπλά. Ὁ Χριστός ἔδειξε, ὅτι ἡ ποιότητα τῆς προσευχῆς δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τό πλῆθος τῶν λόγων, ἀλλᾶ ἀπό τὴν προσευχή τῆς ψυχῆς. Καί ἐπειδὴ μπορεῖ εὐκόλῃ νά ψυχρανθεῖ ἡ θερμότητα τῆς προσευχῆς θά πρέπει νά προσευχόμεσθε συχνά κατὰ τή διάρκεια τῆς ἡμέρας, γιά νά διατηροῦμε ἔτσι τή θερμότητα τῆς προσευχῆς. Μποροῦμε νά προσευχόμεσθε νοερά καί νά ἐπικαλοῦμεθα τό Θεό κάνοντας ὅποιαδήποτε ἐνασχόληση στό κῶρο τῆς οἰκίας μας ἢ τῆς ἐργασίας μας. Ἔτσι, μέ τή ζωή τῆς προσευχῆς, παρά τίς δοκιμασίες καί τίς ὀδυνηρές καταστάσεις, ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου θά παραμένει στήν καρδιά μας ὡς ἡσυχία εἰρήνη καί πλημμύρα φωτοφόρων σκέψεων. Ὅταν ὁ Θεός εἶναι μαζί μας, ὅλα τά παθήματα τῆς ζωῆς δέ φαίνονται φοβερά, διότι μετά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Α΄ Ἰω. 3,14).

† Ὁ Φ. Ἀ.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, ὁ Ἰησοῦς ἀνάγκασε τοὺς μαθητὰς νὰ μποῦν εἰς τὸ πλοιάριον καὶ νὰ πᾶνε πρὶν ἀπ’ αὐτόν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἕως ὅτου διαλύσῃ τόν κόσμον. Καὶ ἀφοῦ διέλυσε τόν κόσμον, ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος διὰ νὰ προσευχηθῇ μόνος του. Ὅταν δέ ἐβράδυσσε, ἦταν ἐκεῖ μόνος. Τὸ πλοιάριον εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης καὶ ἐπάλαιε μέ τὰ κύματα, διότι ὁ ἄνεμος ἦτο ἀντίθετος. Κατὰ τὴν τετάρτην δέ νυκτερινὴν βάρδια ἤλθε εἰς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς περπατώντας ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ μαθηταί, ὅταν τόν εἶδαν νὰ περπατῇ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐταράχθησαν καὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι φάντασμα καὶ ἀπὸ τόν φόβον τοὺς ἐφώναξαν. Ἀμέσως τοὺς ἐμίλησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε, «Ἐχετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι· μὴ φοβᾶσθε». Τότε τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, «Κύριε, ἐάν εἶσαι σύ, τότε δώσέ μου διαταγὴν νὰ ἔλθω σ’ ἐσέ ἐπάνω στὰ νερά». Ἐκεῖνος δέ εἶπε, «Ἔλα». Καὶ ὅταν ὁ Πέτρος κατέβηκε ἀπὸ τὸ πλοιάριον, ἄρχισε νὰ περπατῇ ἐπάνω στὰ νερά, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τόν Ἰησοῦν. Ἄλλ’ ἐπειδὴ ἔβλεπε τόν ἄνεμον δυνατὸν ἐφοβήθηκε, καὶ ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ βυθίζεται, φώναξε, «Κύριε, σῶσέ με». Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τὸ χέρι, τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ λέγει, «**Ὀλιγόπιστε, γιατί ἐδίστασες;**». Καὶ ὅταν ἀνέβηκαν εἰς τὸ πλοιάριον, ἔπαυσε ὁ ἄνεμος. Ἐκεῖνοι πού ἦσαν εἰς τὸ πλοιάριον τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἀληθινὰ εἶσαι Θεοῦ Υἱός». Καὶ ἀφοῦ διέσχισαν τὴν λίμνην, ἤλθαν καὶ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Γεννησαρέτ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζαίου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΕΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ

– Ὅποιος δέν συγχωρεῖ τοὺς ἄλλους καταστρέφει τὴ γέφυρα πάνω ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι ἀναγκασμένος νὰ περάσει ὁ ἴδιος.

– Μποροῦμε νὰ φανοῦμε χρησιμότεροι στὴν κοινωνία διορθώνοντας τὰ δικά μας λάθη, παρὰ προσπαθώντας νὰ διορθώσουμε τὰ λάθη τῶν ἄλλων.

– Νὰ εἶσαι πάντα ἱκανοποιημένος μ’ αὐτὰ πού ἔχεις, ἀλλὰ ποτέ μ’ αὐτὸ πού εἶσαι.

1 Αὐγούστου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ’ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἡ Πρόδος τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Τῶν ἁγίων ἐπτὰ παιδῶν Μακκαβαίων καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σολομονῆς καὶ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Ἐλεάζαρου (166 π.Χ.).

Ἐλέσθς ὁσιομάρτυρος τῆς ἐν Κυθήροις.

Ἦχος: πλ. δ’ – Ἐωθινόν: Θ’ – Ἀπόστολος: Α’ Κορ. γ’ 9-17 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. ιδ’ 22-34.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 8 Αὐγούστου, Γ’ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α’ Κορ. δ’ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. ιζ’ 14-23.

Ἄντιαιρετικά θέματα (13)

Η ΠΑΝΑΓΙΑ (β)

Πῶς μπορεῖ νά ἀμφιβάλλει κανεῖς γιά τό ὅτι εἶναι Παναγία καί Ὑπεραγία καί τιμιωτέρα τῶν Χερουβεὶμ καί ἐνδοξότερα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεῖμ, ἐφόσον εἶναι Θεοτόκος; Ἐφόσον τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τήν ἐπεσκίασε καί ἦλθε ἐπ' Αὐτήν, καί ἐσαρκώθη ἐντός Αὐτῆς ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί δι' Αὐτῆς ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν (Λουκ. α' 35 καί Ἰωάν. α' 14) εἶναι ποτέ δυνατόν νά μὴν ἀγιάσθηκε ὀλοτελής;

Αὐτήν πού τίμησε ὁ Θεός τόσο πολύ, «τήν Κεχαριτωμένην», «τήν εὐλογημένην ἐν γυναιξί», πῶς θά ἀρνηθοῦμε νά Τήν τιμήσουμε ἐμεῖς, χωρίς τόν κίνδυνο νά βλασφημοῦμε τόν Θεόν, ἐπιχειρώντας νά Τόν διορθώσουμε; Ἡ ἴδια ἄλλωστε δέν προεφήτευσε «ιδού γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί, ὅτι ἐποίησε μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός» (Λουκ. α' 48-49), καί τί ἄλλο παρά ἐκπλήρωση αὐτῆς τῆς προφητείας εἶναι ἡ τιμή πού τῆς ἀποδίδουν οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων;

Ὅταν τιμᾶμε τήν Παναγία, τό Χριστό τιμᾶμε, γιατί τήν τιμᾶμε σάν Θεοτόκο, καί ὅταν τιμᾶμε καί προσκυνοῦμε τό Χριστό σάν Θεό σεσαρκωμένο, τιμᾶμε καί Ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας ἐδόθη ἡ ἀνθρώπινη σὰρξ, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Θεός ἐνεδύθη τήν ἀνθρώπινη φύση.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ζωή δέν εἶναι ἰδεολογία. Ὅταν τιμᾶμε ἕναν ἄνθρωπο τόν τιμᾶμε ὀλόκληρο. Δέν τιμᾶμε μόνο τό κεφάλι του καί περιφρονοῦμε τά χέρια ἢ τά πόδια του ἢ ἄλλα σημεῖα τοῦ σώματός του. Διανοηθήκατε ποτέ κάποιον πού ἐπειδή τιμᾶει κάποιον ἄλλο γιά τήν πολλή του σοφία, νά τοῦ κόψει τό κεφάλι καί νά τό κρατήσῃ στό σπίτι του καί νά τό τιμᾶει καί νά πετάξῃ τό ὑπόλοιπο σῶμα του; Καί ὅμως αὐτό πού δέν διανοηθήκαμε ποτέ νά τό κάνουμε σέ ἄνθρωπο τό διανοοῦνται καί τό κάνουν οἱ αἵρετικοί στόν ἴδιο τό Θεό. Ἀλλά θά συνεχίσουμε.

Ἄρχιμ. Π. Ἰ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>